

Verslag Groene Weg naar Zuid-Frankrijk

door Eugene Beeren

3 juli 2019

Proloog

Ik heb een nieuwe navigatie-app op mijn I-phone: OsmAnd. Ge-wel-dig. De app doet precies wat hij moet doen. Met een duidelijke lijn aangeven waar ik heen moet, de hoogte en de snelheid geven, en met gratis offline kaarten van Europa (open street map). Voor mij geen Tomtom-horloge, Garmin met wifi of een waterdichte Apple Watch. Met de Apple Watch kun je ook onder water navigeren. Makkelijk voor als je aan diepzeeduiken doet. Maar owee als je hem verliest. Dan zinkt het horloge naar de diepte. Die ziet niemand meer terug. Ja, hoogstens een diepzeeevis die toevallig langs komt zwemmen en die zegt: Hey kut, is het al half drie?

We hebben een rustdag in de buurt van Nancy. Vanmorgen regende het hier en we hebben een bezoekje aan deze prachtige stad gebracht. Nauwelijks groter dan Helmond, maar met de allure van een wereldstad. Place de Stanislas is zo mooi, en dan de kathedraal nog. Ik moet even naar binnen, daar ligt immers mijn Heerroom en verzetsheld Pere Timmermans begraven.

Daarna de trein gepakt naar Charmes, naar camping les Iles, heel rustig gelegen aan de Moezel. We hebben er al 520 km op zitten.

Aarle-Rixtel - Vaals. 113 km

Twee lange saaie stukken langs de Zuidwillemsvaart en het Kanaal van Nederweert naar Wessem brengen ons naar de eerste heuvels. Juliette met Koga E-bike met 500 Ah Bosch accu en 22 kilo bagage, ik met Koga Traveler met 18 kilo bagage. Bij Kelpen is de weg langs het kanaal afgesloten, de andere kant ook. Ja, de fietser wordt gediscrimineerd. En waarom afgesloten? EPR. Oftewel de eikenprocessierups. Terwijl de Italianen hun havens sluiten voor Afrikaanse bootvluchtelingen, sluiten wij een verkeersader af vanwege een rups. Je zou maar een brandhaar op je huid krijgen. Dat gaat jeuken man. Vreselijk toch? Afsluiten die handel. Een hek om die eikebomen.

We negeren alle verboden en arriveren kerngezond in Zuid-Limburg. In Heerlen start de Groene Weg naar de Middellandse Zee. We fietsen een tijd lang op de grens. De dorpen Lemiers (D) en Vaals (NL) zijn met elkaar vergroeid. (waar wil Wilders dat hek eigenlijk neerzetten? vraag ik me af)

We arriveren op camping Hoeve de Gastmolen. Op de schaal van 0 tot 5 sterren krijgt die van ons 4 sterren. Het mooiste toiletgebouw dat ik ooit gezien heb. Heerlijk: poepen met Mozart op de achtergrond.

Vaals - Sankt Vith (B) 103 km.

Vanuit Aken nemen we de Vennbahn route, een oude spoorbaan van Aken naar Luxemburg. We stijgen geleidelijk 400 meter in 40 kilometer, dat is dus 1%. Maar je voelt het wel met 20 kg bagage. Valsplat heet dat. Juliette heeft nergens last van. Ze rijdt op stand 1 (schaal 0-4). Dat zegt ze tenminste; je moet het maar geloven. De route wordt steeds stiller en mooier. Het is onderdeel van het netwerk van Ravel-routes in Wallonië. We passeren Monschau en rijden tot Sankt Vith, camping Wiesenbach. We lenen een hamer van een man van 83. "Ja, ik fiets hier ook nog steeds de heuvel op", zegt ie. Op een gewone fiets, zonder accu.

Camping krijgt 3 sterren van ons. Terrein was wel oke, maar de douche was koud.
Sankt Vith - Bourscheid (Lux) 100 km.

De weg slingert richting Troisvierges. Daar eindigt de Vennbahn-route. Het stadje doorkomen is een hele tour, steile klimmetjes, wegen opgebroken. Daarna richting Wiltz, ook al zo'n stadje waar je via allerlei haarspeldbochten doorheen moet. We klimmen het dal weer uit. Ik heb het eigenlijk helemaal gehad met die Ardennen. Boven de 5% is eigenlijk niet te doen voor iemand van 60 met een zware tourfiets en 20 kg bagage. En er zijn erbij van 8 tot 10% gvd. Nadat we een tijd langs de Sure (zeer mooi!) hebben gereden komen we aan op camping du Moulin in Bourscheid. Het terrein ligt in een scherpe bocht van de Sure, aan beide oevers wordt gekampeerd. Het is een sprookjesachtige omgeving. Jammer dat er zoveel honden zijn. Een vrouw heeft 2 keffertjes aan een lang touw, die helemaal uit hun dak gaan als er een man langs komt met een herdershond, die ook de darmen uit zijn lijf begint te blaffen. Vervolgens beginnen de twee eigenaren hun huisdieren uit te kaffen dat ze stil moeten zijn. Ik zou het als hond nu ook niet meer weten.

Desondanks krijgt de camping vier sterren.

Bourscheid - Thionville (F) - 96 km

We koersen af op de stad Luxemburg. Het is heet, en de klimmetjes zijn zwaar. We fietsen over zwevende paden van steiger materiaal boven de stadstuintjes. Als we aankomen bij de Franse grens zoeken we een camping, maar die zijn hier dun gezaaid. Dan maar naar camping du Port aan de Moezel bij Thionville. Eigenlijk een parkeerplaats voor boten en trailers, die uitkijkt op de gigantische kerncentrale van Cattenom, zeer ongezellig. We eten bij Hawaii Beach, een soort snackbar, gerund door een vrolijke Caribische jongen. Dat maakt alles weer goed - het smaakt geweldig. Camping 2 sterren, Hawaii Beach 4 sterren!

Thionville - Liverdun - 103 km

De zon blijft onverminderd schijnen en de wind waait in de rug. Ik heb even geen zin in die klimmetjes, mijn knie is ontstoken, dus we wijken af van de route en volgen de Moezel naar Metz. Een prachtige stad! En de fietspaden langs de rivier zijn perfect, eigenlijk heel onfrans. Maar hier in Lotharingen is wel meer onfrans volgens mij. Het is eigenlijk een beetje Duitsland. We blazen snel richting Nancy en bij Liverdun is een mooie camping aan de Moezel. We slaan ons tentje op langs 3 motorrijders. Ze praten de hele avond over hun motor. Ze doen ongeveer 300 km per dag. Dat is eigenlijk ook niet veel met zo'n snelle machine met zoveel pk's, zeg ik. Ik doe 100 km per dag op een stokbroodje met emmentaler. Ze worden er verlegen van, met hun grote glimmende Honda's en die stoere pakken. Watjes zijn het.

Camping Les Boucles de la Moselle krijgt van ons 3 sterren.

Nancy - rustdag

's Ochtends regent het in Nancy en we besluiten om de stad te bezoeken. Daarna pakken we de trein. Dat is niet gemakkelijk. Je wordt geacht de fiets op te hangen aan een haak, maar dat is met onze zware fietsen met fietstassen ondoenlijk. De conducteur is er niet blij mee, de passagiers moeten er zowat overheen klimmen. In Charmes stappen we uit en rijden naar camping Les Iles, een echte trekker camping. Er zitten Australiers met gehuurde vouwfietsjes, een Nederlands stel dat elke dag pasta kookt op hun gaspitje, en een Koos Koetsfiguur die slaapt in een soort plunjezak. Dat is wel erg primitief, tjeemigdepeemig. Ik moet denken aan the Yorkshire Men van Monty Python. Het kan altijd nog erger. (Luxury! We sliepen met 8 man in een kartonnen doos, en als we 's avonds thuis kwamen vermoordde ons vader ons.)

Camping les Iles: 4 sterren.

Charmes - Port-sur-Saone - 110 km

We vertrekken vroeg want de Vogezen staan voor de deur vandaag. Nou, het blijkt mee te vallen. We fietsen eigenlijk langs de Vogezen af; we laten de bergen aan onze linkerhand liggen, dus het is lang niet zo zwaar als we gedacht hadden - een paar heuveltjes tot 350 meter. Er zijn hier wel weinig winkels, bakkers of campings. Het land lijkt wel uitgestorven. In Darney eten we onze buik vol bij de supermarkt. Laat in de middag komen we aan in Port sur Saone, een lelijk stadje met een jachthaventje. Camping la Maladiere lijkt wel een bouwterrein. Er wordt tot 8 uur 's avonds herrie gemaakt met een graafmachine. Er is niks te krijgen, geen wijn, geen bier, geen eten. Er wordt een jeu-de-boule toernooi gehouden voor leden van de club en die hebben een tapkraan. Ik doe net of ik meedoe, sluit gewoon aan in de rij om twee plastic glazen bier te scoren. De camping krijgt helaas maar 2 sterren.

Port sur Saone - Quingey - 99 km

We verlaten na 30 km de vallei van de Saone en komen in een soort niemandsland. De weg glooit tussen bossen, akkers en weilanden. Het is er compleet uitgestorven, afgezien van een tractor die af en toe passeert. Eigenlijk heel saai, maar gelukkig niet te veel klimwerk. Voorbij Besancon komen we aan de rivier de Doubs. We kiezen voor camping Les Promenades. Maar vlak daarvoor ligt natuurlijk nog een berg van 350 meter. We lenen een hamer van een Engelsman. Er wappert een Europese vlag achterop zijn camper. "Yes, Boris Johnson is a crazy man", vertelt hij. Hij komt uit een stadje ergens boven Manchester. Daar wonen ook nog mensen ja. Het probleem is, zegt hij, dat de media in de UK populistisch rechts zijn. De mensen worden voorgelogen, en zelfs de BBC doet daar aan mee uit angst minder overheidsgeld te krijgen. Hij gaat morgen naar een muziekfestival in Frankfurt. Klassiek? vraag ik. Oh, I really don't know. Well, join the continent anyway.

Camping 3 sterren. Teveel krijsende kinderen.

Quingey - Mesnois - 75 km.

We rijden de Jura in. Dat wil zeggen: we moeten naar het hoogste punt van de Groene Weg naar het zuiden. De klim is zwaar maar wel geleidelijk, van 220 naar 600 meter. Dat is zo'n beetje met de trap naar de 130ste verdieping met anderhalve zak cement in je nek. Juliette is mij nu in de klim ver vooruit met de E-bike. Na 75 km vind ik het wel genoeg met die zware klim. We landen op camping Beauregard in Mesnois. Het is een dure familiecamping (32 euro!) met veel rent-a-tent kampeeders. Stikt er van de Nederlanders dus. Wie gaat hier nou staan, vraag ik me af. Kun je net zo goed naar een spartelparadijs in de Achterhoek.

's Avonds in de schemering staat er opeens een ezel achter ons tentje. Hij duwt zijn snuit door de heg en vraagt of hij iets te eten krijgt. Nee zeg ik, we hebben zelf al niet veel. Ik leg toch maar een stok klaar als we gaan slapen.

Camping 3 sterren, maar veel te duur.

Mesnois - Poncin - 80 km

De zon schijnt nog steeds onafgebroken en we hebben de wind in de rug. Een groep renners uit Deurne passeert ons. Ze slapen in hotels, ze hebben ongeveer 5 kg bagage per persoon en gaan naar de Mont Ventoux en dan naar Avignon. In de Gorges de l'Ain komen we ze nog een paar keer tegen. Er is ook een Belgische familie met 2 pubers op de fiets, ze gaan naar Poncin. Het is hier zeer mooi fietsen. Er zitten wel 5 stuwdammen in de Ain. We hebben alleen last van motoren die als een gek langs komen vliegen. Horen en zien vergaat je, als je zo stil en geconcentreerd naar boven fietst met je focus op je ademhaling, en er komt zo'n snelheidsduivel langs.

De Jura is hier op zijn mooist. We besluiten de camping op het einde van de kloof te nemen: Vallee de l'Ain in Poncin. Foutje!

De camping ligt onder de snelweg naar Geneve. Avez vous une emplacement pour un petit tente? Ah oui, bien sure, zegt een jongen met een sigaretje, oorbelletje en een alcoholkegel van hier tot Tokyo. Heb je de hele dag in een prachtig natuurgebied gefietst, kom je in een vies stadje met een hoop herrie en stank. De pizzeria in het centrum is een uitzondering, ook de Belgen zijn er.

Als het donker is komt er tegenover ons nog een gezin aan die zijn kamp opslaat. De volgende ochtend blijken het de Belgen te zijn. Ze stonden bij het restaurant maar konden het daar niet uithouden van de herrie.

Als ik de volgende morgen brood ga halen ligt de jongen met de oorbel laveloos op de bank bij de receptie zijn roes uit te slapen. 1 Ster voor de camping, oftewel: blijf weg daar.

Poncin - Meyrieux les Etangs - 98 km

Maar het kan altijd nog erger. Na een zware dag kiezen we voor camping du Moulin aan een etangs (ven). In het dorp is geen supermarkt dus nemen we eerst een omweg van 10 km, met natuurlijk een stevige beklimming. Helemaal uitgewoond komen we aan op het terrein aan het water. Het ziet er prachtig uit zo op het eerste gezicht. Maar er loopt een open riool over onze plaats. Morgen is het Quatorze Juillet, dus de kinderen zijn alvast vuurwerk aan het afsteken. Naast ons verschijnt een jong stel met een tentje. Hij, oorbel, sigaretje, zij pikzwart haar, witte huid, hoge hakken en een zwart jurkje dat geen jurkje is, het is nog minder dan een bikini. De fles champagne gaat open en ze hebben de grootste lol. Als het vuurwerk klaar is kunnen we eindelijk gaan slapen, maar het jong stel gaat nog even door. De hele nacht blijven ze luidruchtige seks bedrijven op hun krakende luchtbedden. Ik kan precies tellen hoe vaak ze het doen. Ze hebben schijt aan iedereen.

Morgen wordt in dit land de bestorming van de Bastille herdacht (1789), waarmee de Franse revolutie werd ingeluid. Het betekende zeg maar het begin van de emancipatie van het individu. Maar als deze losgeslagen, herrieschoppende, rondneukende apen de vrijheid van het individu moeten vertegenwoordigen, dan hadden we de Franse Revolutie beter over kunnen slaan. Helaas. Camping du Moulin - 0 sterren. Nooit naartoe gaan!

Meyrieux les Etangs - Romans sur Isere - 80 km

We hebben nog een paar pittige beklimmingen te gaan voordat we het dal van de Isere bereiken. Maar ach, zo op het eind word je wel wat milder over elke bult in de weg. En we dalen veel af, de mistral helpt goed mee, tot we uiteindelijk in Romans sur Isere komen op 150 meter hoogte. Het is er bloedheet. Als we hier nou eens een hotelletje pakken en vanavond naar het vuurwerk kijken? Goed plan.

In het Cat hotel (aan de route) is de airco natuurlijk kapot. Het vuurwerk was gisteravond al. Alles is dicht in de stad, behalve een restaurantje. Lekker he?, zegt de gastvrouw, heb ik zelf gemaakt.

Inderdaad heerlijk.

Vooruit, het hotel krijgt ook sterren: niet meer dan 2.

Romans sur Isere - Die - 78 km

Wat nou weer? Ik zie wolken. Dat is lang geleden. We rijden voor het eerst met een jasje aan, maar onze trouwe vriend de mistral is er nog steeds. Rechts zien we nu de bergen van de Ardeche en links doemen de rotsen van de Vercors op. Zeer indrukwekkend. Ik word een beetje opgewonden van dat beeld. Jezus man, heb ik dit allemaal gefietst, denk je dan. Bij Crest verlaten we de Groene Weg en slaan linksaf het Dromedal in. Marie-Louise appt hoelaat we er zijn. Een uur of drie denk ik. Ondanks dat we nu van west naar oost fietsen hebben we nog steeds wind mee. Die mistral toch! Nog 30 km vals plat naar Die, aan de voet van de Glandasse. Het is alsof de vermoeidheid nu echt toeslaat. Gek dat de gedachte aan het einde van de tocht op je energiehuishouding slaat. Pap in de benen zou Gerrie Knetemann zeggen. Ik krijg de trappers nog met moeite rond. Maar eindelijk, na 1170 km stoempen is daar dan de finish. Nog even door dat smalle tunneltje, waar je met de caravan doodsangsten uitstaat, en dan is daar Domaine du Murier, en worden we ontvangen door Jos en Marie-Louise. De camping is een Aire Naturel en wordt gerund door Thierry en Souazig, die goed engels spreken. Het terrein ligt aan de rivier de Drome. Het uitzicht is overweldigend. Even verderop rijst een blok steen van 2000 meter hoog op uit het landschap.

Camping 5 sterren! Maar dat wisten we al. Hier blijven we nog een dag of vier om uit te rusten.

Epiloog

Mijn complimenten voor de samensteller van de Groene Weg naar de Middellandse Zee. De route is autoluw en op sommige trajecten zelfs autovrij. De Belgische Ardennen schijnen erg zwaar te zijn maar die hebben wij vermeden door de Vennbahn te nemen. De route in Noord Frankrijk is zeer mooi en rustig en de weg door de Jura is gewoon fantastisch. Ook de Isere is de naam Groene Weg meer dan waard. De gpx-file die ik heb gedownload is helemaal perfect, ik heb bijna geen fouten kunnen ontdekken.

Ik raad de samensteller aan om de boekjes met nuttige informatie te vervangen door een app. Scheelt toch weer 300 gram.

We gaan met de bus van Cycletours terug naar Nederland. Maar daarvoor moeten we eerst met de trein naar opstapplaats Macon. Nou dat is een hele tour. Op zaterdag in juli zitten de Franse treinen heel erg vol, niet alleen de TGV maar ook de regionale treinen. We boeken een ticket naar Macon, via Valence en Lyon.

Zaterdagavond stappen we in Macon op de bus en we zijn zondagochtend in Eindhoven.